

На рѣката.

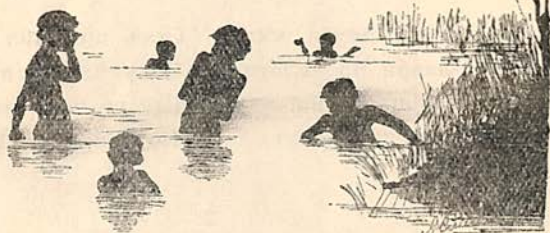
(Продължение отъ кн. 6.)

Но изведнѣжъ всичко замръ, като че ли погребение мина прѣзъ полето. . .

Жътвари, жътварки, майки и бащи, като съзрѣха голитѣ дѣца отъ къмъ рѣката, хукнаха насрѣща имъ. Изплашени, дѣцата припнаха къмъ града. . . Скоро и тамъ се прѣсна вѣстѣта за удавени въ рѣката дѣца.

Майки и бащи, чиито дѣца нѣмаше при тѣхъ, затичаха като луди прѣзъ полето. . .

Слѣдъ половинъ часъ само рѣката почернѣ отъ

хора. Чуваха се викове, клетви и охкания. . .

Двѣ отъ дѣцата припнаха покрай брѣга и сочеха:

— Тука, тука у вира! Мнозина се струпаха натакъ. . .

Отдалече още съзрѣха край брѣга на пѣсѣка голи три момчета.

Двѣ стоеха прави, а третото лежеше на грѣбъ.

Добри и Слави цържаха за ржцѣ другаря си и му говорѣха:

— Хайде Ненчо, . . . хайде ставай!

— Чакайте бе, — говорѣше тихо той, — да си почина и нека се стѣмни, срамъ ме е! . . .

А какъ се спасиха?

Слави, като извика за помощъ, стоеше срѣдъ рѣката като обезумѣлъ. На близо до него се показа една ржка. . . Грабна я здраво той и потегли къмъ себе си. Показа се Добри, замаенъ, уплашенъ и съ отворени очи. . . Слави го потегли къмъ брѣга и изтегли на пѣсѣка, но тукъ за-